

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw spróeny
Napoj móeny
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpoń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđzelske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Šsmolerjež knihiczišcžeńni w Budyschinje a je tam ja šchwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

15. njeđzela po šwjatej Trojizny.

Psalm 37, 4—6.

Bucz k mērej
čže nam psalmista tudy pokasacž.

My šo praschamy:

1. Kak jón džemy?
2. Hdže wón domjedže?

1. Měj šwoje wješele na tym Knjesu, t. r. wobrocž šwój duch na teho Knjesa, šo by s njeho mozy šwojeho žiwjenja wšak. Čłowjekojo šwoje šwjekelenje na druhich wězach pytaja — jedyn na towaršchnosći, druhi na knihach, tšeczi na šwětnych šwjekelenjach, na wulětach a pucžowanjach — tole napominanje čže nam prajicž: Njepytaj mozy šwojeho žiwjenja w tym, ale pytaj je pola Boha. Podaj šo se šwojim duchom do šjewjenja Božeho, do biblijskeje štawisny, do wučžby Božeho šłowa. Kaž šo něchtó w šahrodže na wšchelakich płodach šraduje, tak tež my na wšchelakich płodach šłowa Božeho. — „Měj šwoje wješele na tym Knjesu.“ Ale šteji to w našej mozy? Mózemy šo k wješelu nušowacž? Wěšo, dokelž je w Bosy wšcho wješele a na teho, kiž Bohu šo podda, tež tajke wješele pschidže. Duž porucz temu Knjesej šwoje pucže. To naš dopomina na naše štarosče. Mózemy je wot naš wotwalicž? Haj, to my móžemy s tym dvojim dowěrjenjom: šo ma Bóh móž, kiž našej šłabosći pobrachuje, a šo ma lubosč, ša naš šo štaracž. A tajkemu dowěrjenju dyrbiš šo pschěbēdžicž. To dyrbi twoje šłowo byčž we

wšchitkich tyschnosčach, kaž tež w kóždej štarosći. „Porucz temu Knjesej šwoje pucže!“ Kač wjele je w tyschnosčach hižom špěwanje tuteho šhěrlušcha šrudnym wutrobam pomhało, kiž je po našim psalmje špěwany: „Ach, porucz Bohu šwěru!“ A mēj nadžiju! Nadžija pschinješe k dowěrjenju, šnutštownu radošč. Nadžija widži rańichu hwěšdu. Wona wě, šo dyrbi dobre wot Boha pschicž. Tak hlada nadžija do šłoteho pschichoda. Šbóžne šacžuwanje „wěčnowče“ bjerje čžež cžežkeho nēcziškeho čžaša wot ramjenjom.

2. Bucz wěrjaznych wjedže k mērej. Bóh budže jim dacž, šchtož wutroba šebi požada. To njeha prajicž, šo by šo džěšču Božemu kóžde małe pschecže dopjelniło. Kaž dolho my mudrosče nimamy, prawe pschecža mēčž, tež Bóh nad tym wješele mēčž njemóže, nam wšchitke pschecža dopjelnicž. Wón džě by pschi tym jenym, šchtož je nušne, šadžěwał. „Našcha wutroba je njeměrna w naš, domiž njewotpocžuje w nim.“ Hdžž pak je jeho namašala, potom ma pokoj. Potom w tym jenym šo wšchitke pschecža dopjelnja, kaž pucžowac w zušbje tyšazore wobštejnosče čžujesche, dokelž bēšche šdaleny wot teho jeneho, wot domišny, a hdžž je šo domoj wrócžil, wón wjazny na tu cžežkotu njepomni. Wutroba, kiž šo k Bohu wrócži, ma mēr. „Wón budže wšchitko derje čžinicž.“ Hdžž přjedawšche šlubjenje nam to šbože šjewi, kotrež našche žiwjenje w Bosy šobu pschinješe, tole to šbože jeho žiwjenja s nami pschipowjeda. To wšchak je najpředy ponižowanje: niž my škutkujemy, ale Bóh škutkuje psches

naš. Ale hdyž my to ponižnje pschipsnajemy, dostanjemy dwojake zohnowanje, my bjes pschestacza saczuwamy, so njeskónčzna móz sa naš skutkuje, kotraž w lubosczi w naš, sa naš, psches naš wschitko k lepschemu wobroczi. To je něšto wulke. „Wón budže to czinicž.“ Eso dowěrjaza wutroba ma mēr. A tole žedženje po Bosy, to žiwjenje w nim a dowěrjenje na njeho je ta wěra, kiž prawych czini. Jow šo s rańschich serow starotestamentskeho słowa słónczko Khrystusowe wudobudže. W Khrystuku budže to wješele nad šwojim Knjesom najšylnishe. A Khrystuk je wujednanje. Jow wěrjazych prawdoscz mustupi kaž šwětlo, kotrež wschitko roššwěczi a tam, hdžež šwěczi, wschitko porjeńšchi. Duscha, kiž je s hnady prawa, nje-dwěluje, so budže Bóh wschitko k šbóžnemu kónzei dowjescz.

„Porucz temu Knjesej šwoje pucze a měj nadžiju k njemu; wón budže wschitko derje czinicž.“

Hamjeń.

Dowěra w horju.

Wutroba, šhto tebe rudži,
Kajke horjo tyšchi cze?
Šhto czi styš a njemēr budži,
So šy poľna žaťoscz?
Hdže je twoja dowěra,
Tale šylna šepjera,
S kotrež mašch tu w šwěcze kšodžicž,
S šwojej moczi k njeju wodžicž?

Njeměń, so šy wopušczena,
So twój Bóh cze pošaby;
Ně, ty droho wufupjena,
Wšchudže w jeho ruzy šy.
Jeho woko kědžbuje
Wodnjo, w nozhy na tebe,
Liczi šylny, kotrež placzesch,
S nimi šwoje ložo maczesch.

Njeńdže wscho po twojej woli,
Dže po radže Wjeřšneho;
Duž wšmi šchiz, hačž runje boli,
Bohu Knjesej poddaj šo.
Spomń na jeho šlubjenje,
So wón pomha, wumože,
Wolamy šo w nusy k njemu
A šo dowěrjamy jemu.

Duž šo wscheje rudžby wšdawaj,
Kotraž duschu wobčeža;
Boha kšwalicž njesastawaj
Sa tak mnohe šmiljenja,
Kotrež dosta w žiwjenju
S Božej wulkej miłosczu.
D šhto wschitku hnadu liczi,
Kotruž Bóh czi hižom šliczi!

Njech cze tale hnada cžeri
A rošlaczu a pošucze;
Potom Bóh czi s nowa mēri
S šwoju luboscz šchjedriwje.
Wón drje druhdy pošosta,
Tola šwojich lubo ma,
Kany hoji, šylny trēje,
Šrudne dusche s troštom hrēje.

Duž dha porucz šwój dónt jemu,
Šorja ból cziš' na njeho;
Njespušcž nadžej, džerž šo k njemu,
Jeno jemu dowěr šo;

Wolaj, plakaj, špěwaj, prošch,
Šorze proštwy k njeju nošch,
Doniž wón to, šhtož cze tyšchi,
Šlónčnje tola njewušlyšchi.

Praj: Mój Božo, hladaj na mnje
A na moje hubjenstwo;
Khrysta dla měj hnadu sa mnje,
Jeho šchizža džeržu šo.

Šprózne štawy pošylni mi,
S mroštom wjedž mje k jašnoscz;
Polóž moje bēdowanje,
Šačž mi šwita wěcžne ranje.

D hdyž směju tole šbožo,
Kak chzu potom kšwalicž cze,
So mje twoja ruka, Božo,
S horja k njeju wjedžishe!
Tam pod mēra palmami
Budu psalmy špěwacž czi,
So šo njeminy mi ženje
S dusche moje dowěrjenje!

K. A. Fiedler.

Kšczeniza.

Generalsuperintendent D. Büchel něhdy přēdowashe: „Kas jedyn stary muž ke mni pschindže a žadashe, so chzyl ja temu duchownemu w Pomorskej pišacz, w kotrehož wošadže bu wón něhdy kšczeny, so by jemu jeho kšczenishe wopišmo pošlal; k čemu jo wón trjebashe, na to wón kšetro njejašnu wotmolwu da, a ja njemóžach prawje wot njeho šhonicž, sa czo chzyshe wón špomnjene kšczenishe wopišmo mēcz. Wot jeneho muža, w tymšamym domje bydlazeho, hdžež wón jako wrótnik (Portier) šlužeshe, našhonicž, so je wón bjes Boha a jeho šlowa žitwy, kemschi nješhodži, tež pschezo štróšby njeje a šo se šwojej žonu wadži. Kšczenishe wopišmo pschindže, a wón wote mnje žadashe, so bych jo se šnglatom podpjecžatowal a tež se šwojim mjenom podpisał. Dofelž wón jara naležnje wo to prošeshe, to ščinich, runjež njemóžach wot njeho šhonicž, cžehodla to žada. Sa dlějšchi cžap, jako bēch na tule naležnoscz se kšczenishe wopišmom nimale pošabyl, jeho žona pschindže a škaja, so šebi wón Bože wotkasanje pscheje. Šako ja pschindžech, wón we ložu ležeshe a šdashe šo cžěžto šhory byč. Ššched ložom štolž štejeshe, na kotrymž kšczenishe wopišmo ležeshe, kotrež mējeshe napohlad husteho trjebanja a cžitanja. Ša šo jeho woprašach, cžehodla ma kšczenishe wopišmo psched šobu ležo, a wón wotmolwi: „Mój kónž je blisťo, a ja šym we wulkej staroscz, hačž budu šbóžny. Mój jenicžki trošcht je, so šym kšczeny, a hdyž tež nješšym w kšczenishej hnadže žitwy byl, dha Knjes Šesuk tola tón šlub, kotryž je w kšczenizy so mnu ščinil, nješbēhne. Šdyž šym wot wulkeje šyšnosczē nadpadnjeny, dha kšczenishe wopišmo cžitam, šo dowěrnje wo hnadu a wodacze modlu a šwoju duschu s tej nadžiju šyczu, so mje tón Knjes pschiwosmje, dofelž šym kšczeny a hišcže w jidnatej hodžinje k njemu pschindu.“ Wón rēčeshe wo šchacharju na šchizju. Šo tajšchle wuprajenjach šo njeđlijach, jemu Bože wotkasanje dacž. Wón bēšhe jara dža-łowny a šwoje kšczenishe wopišmo kšcheshe. Nětko bu mi jašne, cžehodla wón psched dlějšchim cžapom wote mnje žadashe, so bych jemu jeho kšczenishe wopišmo wobštaral. — Tak drje mnošy cžłowjelojo pschecžimo wóšremu kopaju, kotrež je jim kšczenishe

hnada do wutrobny ponóriti, ale sfónčnje njemóža so pschecziwicz a budža tola hiščezje wumóženi."

Štuteje stawijny wutnjemy, so duchowni swojich kemschazych ludži na to došč dopominacz njemóža, so so fščezeni, a so je Bóh swěrnj a swój klub džerži, bychu-li woni tež tyžaztrócz fščezeniški klub skamali. So je derje a s wulkim žohnowanjom, fmy-li prawje wjele a husto na swoju fščezenizy dopominani, w kotrejž sa-kožk wščeho troščta a wščeje nadžije namašamy, móžemy tež wot jeneje wošebneje knjenje wutnyč. Pschi jejnej fščezenizy bėchu wyšozny knježa pschitomni, kotšiz ju bohacze wobdarichu. Jedyn tychle kmótsjazych darow se štoheho rječazsa s krašnyimi drohotnyimi kamjenjemi wobstejesche. Pošdžišcho tale hrabina tónle rječzas wščednje njenoschesche, ale jeno wošebite fmyjedženiste dny. Šako něhdy fšchori a mēnjesche, so je jejny kónz blisko, duchowny k nej pschińdže. Dofelž wona, se swojim drohotnym rječzasom pschena, na fmyjertnym ložu ležesche, so duchowny woprašča, k čemu to fščuzi? Wona wotmolwi: Šdyž ja na tónle rječzas pohladam a na swoju fščezenizy myšlu, dha je moja wutroba počna radosče a troščta a ja so fmyjereče njeboju! — Šunje taš wona tón rječzas noschesche, hdyž do wulkich blyščezatnych towaršchništowom šhodžesche, so by so s nim pschezo na to dopominała, kaš je jej drohotnosč žiwjenja se fmyjatej fščezenizy data, so by w spytowanjach k hordosčzi njesabyla, so je proch a popjel, ale ma psches Božu hnadu swoju wěcznu domišnu pola teho Šnješa, kotryž je ju droho wutkupil se swojej krowi a w fščezenizy Bože džeczšo a herbu ščinił, so by wobarnowana wostala.

F.

Sserbowka.

Historiska novella wot N. Šiduba. Šešerščezil K. A. Fiedler.

(Šotrəcəwanje.)

XV.

Wjazore hodžiny Maška w štyšknivej šamownosčzi pscheby. Psches wokno sa swojim lubym hladacz, bė jejna jenicška sabawa. Tola tón jej žadny postrow njepschikwasche, hacž runje so wokoło lėkneje kromy stany twarjachu a mjes šdónkami šchtomow šta čēmnych podobow hibachu. Na hrodowskej wěži so počodnjo šawoni, a bórny na to fščuzobnik do jstwy šastupi, kotryž někotre dobre jėdže a něščto wina nješesche. Maška jemu s woprėdka mjelčizy pschihladowasche, potom paš rucze k njemu pschistupi, jeho ruku šapschija a s proščazym hłošom džesche: „D wumóžezje mje wot tuteho mēšta! ja Šam to kralowšy šaplaczu.“

„Šjana Šserbowka, wot jow žane wučezknjenje njeje, jeli-so malicžkosč njewopruiješ.“

„Šžu wščaš Šzi wšcho woprowacz, ščtož mam! Njesabuń jeno ryhel, hdyž won počdžesč, pschińdž potom k Šibej Šewi-ej, a wšcho, ščtož wobšedžu, je Šwoje.“

„Njesrošny mje wopaš, njesbožowna holecška! Šajwjetšchi wopor, mi pschinješeny, njemóže Šzi ničšo pomhacz; derje paš maša lubosč, kotruž mojemu knješej wopokažesč. Duž so do šwojeho dóna podaj a — čim šferscho, čim lėpje sa Šebje!“

„Na nihdy!“

Maška bjes dalschich šłowow k woknu štupi a do daliny hladasche.

„Ša poč hodžiny pschińdu šašo a blido wotkryju; njesapomā-če s najmješča na jėdž!“ Š tyimi šłowami fščuzobnik woteńdže, čezki ryhel šapunywšchi.

Maška so jėdže njedótkny; poč hodžiny so miny, a wona pschezo hiščezje kaš škamjenjena na tym šamšnym mēšče stejesche, na kotrymž bė ju tón fščuzobnik wopuschčzil. Šu šašlyšča, so so jeho štupy poč dolhim šhodže šašo bliža. Š tej myšli, so budže šnano hiščezje s hóršchim spytowana, džyli se šamej jatbu, pschi-

šfocziwšchi k blidu kruč žašty a mjaša došaze a to do jeneho nuhla šthowa. Šotom němje pschihladowasche, kaš fščuzobnik se šbht-kami woteńdže a derje s nowa šamšny.

Šašmne škónzo bė šašhadžalo, a šotowokoło mēšta pschi kromje lėša wohnje hušitskich štrašow šapachu. Štohlóšny duchowny špėw Šušitow šwjatoczne k mēštu šlincžesche. Špėw bė došlincžal, a Maška hiščezje k wohnjam lobr šhladowasche, jako so na šorridoru štupy fščezč dachu. „Nėtko mój spytowaš dže,“ wona pschi šebi rjekny; „Šnježe Božo, wumóž mje s jeho ruki a wobarnuj mje psched hanibu!“

Š woprawdže buchhu ryhele s lohka wotšunjene, derje roš-hladnje wotewrjene, a derje šnaty młodženz do jstwy šastupi. Š jenym štokom bėšče jemu Maška poč boču; hižom bėšče derje dohyla a so psches nje čziščezesche, jako ju wón s móžnej ruku šapschija a ju bóle wróczšo nješesche džyli wjedžesche. Šedy bė ju w najdalschim róžtu štwy počadžil, k durjam šfoczi, je šporjednje šamšny a klucz k šebi tyšny. Maška na njeho ani njepohlada a so wot njeho wotwobroczi.

Šón k nej pschistupi a so jejneho ramjenja s lohka dótkny. Šola wona našad štupi a ščepjetajzy rjekny: „Njedótkiče so mje se swojimaj wopanzanymaj rukomaj!“

„Šubosna holecška“, młodženz mērnje wotmolwi, „Šy šy mi čzesčowanje, haj wobdžiw wotnušowala. Šiščezje žanu Šwojeho rodu a wošebje Šwojeho štawa njenadeńdžesč s taš wabjazej počdobu a taš čzištej wutrobu. Šola njewėš, so wottal wučezknješ. Šwoja placžiwosč jeno žadosč poč Šwojim wobšhdštwe a jeho traczu powjetscha. Ššnano — šnano, jeli-so mi swoju pschihl-nosč pschiwobroczišch, šamo do tajneho mandželštwy šwolu a...“

„Wostajezje šwoje šhumschty, te šu pola mje podarmo: psche-tož ženje njebudu wam pschihkluschecz, ani potajnje ani šjawnje!“

„Šy rēczišch, kaš by hižom lubowala. Šó, ša někotre dny abo njedžele drje swojich buršich hólžow šabudžesč. Šy šdajšch so ša něščto lėpsche rodžena byč, a dyrbišch teho dla wutnyč, rječerja bóle wažič, džyli bura.“

„Wěšezje dha tež, ščto tamni burjo šu?“ Maška s hordom rjekny, pschi čzimž so jejna podobu pošbēže a jejnej woczzi blyšchezesčtej. „Šako bėchu mjena Šaschich najštaršchich přjedomnikow hiščezje do hłubosche čēmnosče ponórijene, němški kraj, haj Šuropa psched krowi ščepjetasche, kotraž w tychle žilach žyrčzi! Šzi burjo, na kotrychž tył Šy nohu nastajezje, bėchu Šaschi knježa! Dofelž bėchu psche nadobni, so Šam dobrowólne počezšnyč, buchhu ša njewólnikow ščinjeni. Šola džek wječzenja šašwita, jeli hiščezje žana prawda na njeju!“

Šón młodženz se špodžiwanjom na Mašku šhladowasche. Šedžiwa žadosč a čzesčiwosč, kotrejž jemu počeziwosč a nadobnosč wotnušowa, dachtej jemu šolenje počkonicž a wuwolacz: „Šapomā, kaš hłuboko je Šwój narod padnył! Daj šebi to ša šarunanje fščuzič, so Šzi ja kaš kralowšy hólduju! Maška, njesazpi mje! Šodaj mi swoju rucžku a pošbēh mje s tuteje poštwi, kotraž budže hewaš njewuhašliwa haniba ša mnje!“

„Šostańezje, knjes rječerjo, Maška mērnje rjekny a so s blaka njehnu; „wotewrčezje derje a puschczje mje won, dha so Šam mój wutrobny džal dostanje!“

„Šhzezšch počtom moja byč?“

„Nė, knjes Šuthero, Šascha ženje njebudu!“

Šošnjemdrjeny nětko młodženz počkoci, s pošuschentym hłošom wuwolajo: „Šžezč, Šzi we šlasnosčzi počkicžena, budžišche moja a mojeho rodu wěczna haniba byla; wjedž, so wo nej ženje wjazy rēcž njebudže! Dale budu Šze jako njewólniku namołwječž, duž hiščezje wjazy woczafuj, džyli šamu jatbu. Šwjerdu myšl jeno twjerde šredki mjehčža!“

Šjes woczafanja wotmolwy wón štwu šhwatajzy wopuschčzi, derje šaprašny a ryhel šapuny.

W najwjetschim roshorjenju so Marika na jene bedžadlo czijny a horze wobliczo i wobemaj rukomaj sapschitry, kaž by je kamo psched nozu potajicz chzyla, kiž bē so mjes tym pschiblizila.

Wjazore hodžiny Marika takle pschebedža, jako ju hrosny schum a pitot sescheri, kiž bēsche w hałosach duba, kwoj wjetřsch nad wołnom posbēhowazeho, klyschecž. To njebē schuczenje nashm- sčeho wētra. Nōž bē tak czicha, so so ani kšicžicžko njehibnu, a tola so hałosy shibowachu. Symny pōt na Maržnytm czole steje- sche; jej pať možno njebē, woczi wot hibanja hałosow wotwobro- cžicž. Stōncžnje so w nich mužřka podoba posbēže, hałosu sa- pschijawřchi a ju ři křocž pschecžimo wołnu řlōcžiwřchi.

„Nētkle wōn pschiūdže! Trōžny je řakapał!“ so kaž blyřt psches hōlcžžynu tysznu duschu pschedrē. Ale wōn njepschiūdže.

Mału khwilku bēsche wřcho řašo czicho. Duž řařlyřha Marika na jene dobo hłuboki, derjeklinčny hłōk bōle wudychowacž, dnyřli wurjekowacž: „„Marika, njepřlyřchij mje?““

To bē hłōk jejneho pschecžela! S jenytm řtokom bēsche wona ř wołnu a je řhwatniwoje wotewri.

„„Řa dyrbju ř tebi nuts““, so řašo je řchtoma řcheptařche; „„pschepytaj, hacž je wołno twjerde, a řwjařaj řchtrř, kiž Čzi pschicžijnu, řa řrijedžny wobluř.““

Marika jōn křicže řacžahny, a bōřny na to Siegmund w rufo- maj řwojeje njewjeřny wotpocžowarřche. Řakje pschemēnjenje! Mēřto řestneho řawjedowarja widžesche Marika řwojeho řwērneho pschecžela.

„D řak mje to wobřboža, so řny řny pschichol! Wjes řebje budžich řařchla. Wōřmjesch mje řobu, mōj drohi?“

„„Nē, Marika, to je hiřcže mjenje možno, dnyřli řrijedy; tola Čzi tōn trowřt wōřtawa, so řny w řwojej blisřocži a Čze hiřcže nēkōřny wjecžor wōhľadam. Tola řraj, řak řny hew pschiūdžesch?““

Marika powjedarřche, řchtož pschecželny cžitar řižom wē. Sieg- mund na to ř cžmōwym woblicžom řjekny: „„W řitwje jehō řižom namařam, a potom budž Bōh jehō duschi hnadny!““

„Řch, so by wōn to řebi jeno byř, mōj Siegmundo! Hdy by řny padnyř, dha by řo mōj pokledni trowřt řhubil. Mi je nētko řižom řak řtyřkno řebje dla, so řwoju řamřnu nusu nimale nad řny řapomnjam. řwoje řtawny řu wot mokreje drařny řōdřymne, řamo w mořimaj cžopřymaj rukomaj njemōžesch řo dyrřotanja wobřocž. Mōj luby, řak wjele řny moje dla wařik!“

„„Řak budžich mořl pschecželnemu řiwanju řwojehō řchlewje- řja napřchecžimo řtejecž!““

„Hdyřa řny jōn wōhľadarř?“

„„Dženřa rano, jako křomu řēřa wobřadžichny. Wōn řak do wocžow pada, so jōn řuřitojo se řpodřiwanjom wōhľadowachu a mēnjachu, so je to wēřcže nēřakje řnamjo řa wjeřnjānow abo nēřak- řehō pscheradnika. řehō dla to řamo řnapřchecžiwicž njemōžach; pschetož řuřitojo řu jara njedowēřni. řeno jenemu pschecželej řny řo dowēřil, a tōn řteji řamnu řtronu řprewje jako řtražniř a budže mi pschi wulēřenju na řrijoh, kiž řo řam řunje jara nahle ř hłubokēje wōdny posbēha, pomōžny.““

„Njeje pschepřuwanje řēři řtrařchne?“

„„Řa řane wāřchne. Wōřrijedža je wona řamo psche niřka řa řřuwanje; jeno pschi řrijoh řu hłubokē mēřtna. Tola, lubowana, mōj cžarř je křōtko pschimēřeny, a ja mam Čzi hiřcže wumyřl řdžēlicž, pschi řotřehōž wuwjedženju řny řny hłowna wōřboba.““

„Řak ručže čzesch mje po řajřim řašo wopuřchcžicž?“

„„Wōkōlo pořnozny dyrbju w řēhwje byčž, jeli čžu wuřtor- cženju abo řamo řmjercži wuicž. Hiřcže řenje řajřu křitōřcž nje- nadeidžesch, řak pola řuřitow.““

Dha řny řo ř wołnu, mōj lubowanj, so mořla Čzi pschi mēřacžku ř najmjēřchā řak dořho do woblicžā řhľadowacž, hacž je mi to řpořcžene. Ř nētko řēčž, řchto mōžu řa řebje cžinicž!“

„„Řa řaju wōbeju a řaju pschichod! — Njeřny mi řny powjedarřa, řo řo, hdyř w řhocžebusu wōhēř wudyři, te wupadne wōřka wotewřja, kiž řu řprewri abo napřypowēj řrijebi wot wōhņja najblisřche?““

„Řaj! tola řchto dyrbi to nētko? řny tola njemēniřch...“

„„Řa mēnjū, so dyrbiřch řny řuto hņēřdo řapalicž, řak ručže hacž mařch řřladnořcž ř temu. Bych-li to řam mořl, dha Čze nje- budžich do řnyřowanja wjedl.““

„Siegundo“, Marika řahodnje, ale ř rořřbudženōřcžu džesche, „dže řwoja cžesčelātomnořcž řak dāloko, so čzesch řwoju njewjeřtu hacž ř řapaleřny ponizicž? Nē, mōj luby, ja byřch čžnyřka, so by řny řhocžebus se řwojim řnyřnytm řamjenjom a wōdņjo w řřawnej řitwje dohlyř, ale niž psches řřtki cžēmnořcže.“

Siegmund řo řacžerwjeni a trowřu řpacženy wotmolwi: „„řo je wōjnyřte wāřchne, řny dyrbimj ř řny řamřmi bōřnjemi wōjo- wacž, řak napřhi njepschecželjo. Wōhņel řny řo w řebi myřli; pschetož řny řny řunje řēž řajřa, řak drowē řony: mōžna w řacžu- wanju a řřaba w řřtkach!““

„Mōj Siegmund je řak wulki, so wōn nēřakjeje řřabōřcže abo řuteho řřawnehō řřowa dla njedōřřliwny njebudže. — řřlyřch! řchtoha to bē?“

řřtabe, křōtko wōřlemjene hwiřdanje da řo trōžny řlyřchecž, hewarř bē wřcho cžicho.

„„řo je mōj pschecžel, řotřnyř mje wotwōla. Dyrbju Čze wopuřchcžicž; tola řutije wōkōlo řehō řameho cžarřa řny řašo pschi řebi. Wōřwjež řchtrř, hdyř řny řchto dořpiř a řacžitř potom ř cžicha wołno, ale ručže, so řo wřchōn podhľad po mōžnořcži řminje, dyrbjarř-li mje řchto widžecž psches řēku řřuwacž. řutije budže mēřkaz posbžijřcho řřhadžecž, a mōj řmōj wēřcžijřchēj.““

Hiřcže řas wōn řwoju lubu wōhja, řtupi do wołna, dořpi řchto, řunj řo řnyřle po nim dele, ponōři řo do řprewje a bē řo Maržnytmaj wocžomaj řhubil.

S jeneho wołna napřchecžnehō řōnža hřodu nēřakji muž hla- darřche, kiž Siegmunda řnyřny, jako psches řēku břodžesche. Wōn na njehō řawōla; tola jako řaneho wotmolwjenja njedōřta, bē najřterje řehō mēnjenja, so je řo řemu nēřchto řejdarřo. Duž wołno řawřje, mjes řny řo psched řobu řamōřcža: S wōřkal řo to jeno řahwiřda — hřaje řo řudny pscherada?

(Pschichodnje dale.)

Wřchelake ř blisřka a ř dāloka.

— řřchi řpocžatku nowehō řchtwōřcžlēta řpōřnytm lubnyř cžitarjow napřchehō „řomhāj Bōh“, so byřu řwojich řnatyř na napřche njedželřte řopjeno ředžblimnyř cžinili a řich ř řobucžitanju wubudžili. Nētko w řnyřřkim pollēčže maja napřhi řatarjo řhwile cžitarč a w napřchim „řomhāj Bōh“ dořstawaju dobre natwarjaze cžitanje.

ř **Draždžan.** ř radořcžu witařchny řařidženu njedželu. řařo řo řam lube Bōže řřowo w macžernej řēčži řředowarřche. řny řřerbja w řuřbje wēny, řak wjele hłubřcho wōno w nej napřche duschē řapřchimuje. řpowjednu wucžbu džeržesche řemřchēřjam a řny 147 řpowjednytm ř. řarař Domarřchka ř Budeřtez, řředowanje řak na řalōžku 92. řřalma ř. řarař Waktar ř Njeřwacžidla. Bōža miřōřcž, kiž bē widōmņje ř nami a ř napřchēj Bōžēj řřlūžbu na řař- dženej njedželi, budž dale ř nami a řwar řebi řwoje řraleřřwo řēž mjes nami řřerbami w řuřbje.

— ř řuřřej a wōkebjē w řřetrohřodže cholera řakhadža. ř řřetrohřodže je řhōřch 1561. řa ředny džen řřhōři 417 a 176 lūžji wumřje. ř řarlinje je w miniřterřřwoje řomijija hřo- madu řřupika, řotřarř řadu řřladuje wō řny, řak mōže řo psche- njeřenju cholery ř nam řadžewacž.